

Чорнильне серце (скорочено)

Корнелія Функе

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

НІЧНИЙ НЕЗНАЙОМЕЦЬ

Тієї ночі мрячив дощ. 12-річна Меґі не могла заснути. Під подушкою в неї лежала одна з її улюблених книжок, яку вона почала читати. Дівчинка сіла у ліжку і розгорнула книжку. Та щоб читати, потрібно було запалити світло. У шухлядці нічного столика Меґі тримала коробку сірників. Батько, з яким жила дівчинка, і якого вона називала Мо, не дозволяв їй запалювати вночі свічок. Вогню він не любив і часто казав, що вогонь пожирає книжки.

Коли Меґі піднесла запаленого сірника до свічки, за вікном почулися кроки. Дівчинка дмухнула на сірника і крізь шибку виглянула надвір. Вона побачила мокрого від дощу чоловіка, який дивився на їхній будинок. Чоловік зазирнув Меґі просто в очі, і вона босоніж побігла у кімнату батька. Мо ще не спав, він читав. Меґі сказала татові, що надворі хтось є. Батько не повірив, однак рушив за нею.

Мо виглянув у вікно і сказав, що це прийшли до нього, а Меґі наказав лягати спати. Батько поквапився з кімнати, а дівчинка стривожено подалася за ним. Уже в коридорі вона почула, як батько кликав: "Вогнерукий!". Меґі не пригадувала, щоб коли небудь чула таке ім'я. З темряви вийшов чоловік у мокрому пальті. Дівчинці здалося, ніби з-за плеча в нього виткнулася невеличка хутряна голівка, прийнялась і сховалася назад. Меґі здивувало, що гість назвав її батька Чарівновустим.

Незнайомець так пильно приглядався до Меґі, що збентежена дівчинка не знала, куди очі подіти. Вона помітила, що мокра чуприна Вогнерукого сягала майже до плечей, а неголена щетина на обличчі була руда. Крізь коротку щетину було видно три довгі бліді рубці. Зі слів гостя Меґі зрозуміла, що він її знає і бачив, коли їй було 3 роки.

Батько повів Вогнерукого до майстерні, а дочці наказав йти спати. Дівчинка помітила тривогу на обличчі батька і попросила його прогнати гостя. Мо пообіцяв, що коли вона прокинеться, його тут уже не буде.

Меґі не пішла спати, а припала вухом до дверей майстерні і прислухалася. Вогнерукий говорив, що на слід Мо натрапив Каприкорн. Батько відповів, що він з Меґі знову переїде в інше місце. Гість запропонував Мо самому з'явитися перед Каприкорном і віддати тому, що належить. Вогнерукий казав, що може відвести Мо до Каприкорна, але Мо хотів подумати і вирішити завтра. Чоловіки домовилися, що Вогнерукий прийде завтра опівдні.

Мо зайшов до кімнати Меґі і відразу зрозумів, що дочка не спала і все підслухала. Дівчинка почала розпитувати, але батько не дав жодної відповіді.

Аж багато згодом дівчинка збагнула, що насправді біда почалася не цієї ночі. Цієї ночі вона лише повернулась.

ТАЄМНИЦІ

Коли Мегі прокинулась, була 5 ранку. Дівчинка побачила у своїй кімнаті Мо, який уже складав її речі у валізу. Батько сказав, що сьогодні їм треба їхати. Мегі нагадала, що вони не можуть їхати, бо канікули у неї аж через тиждень. Та батько відповів, що вони щось придумують, бо хіба їй вперше кидати школу, коли він дістає замовлення й мусить їхати. Так траплялося навіть досить часто. Коли якомусь букіністові, колекціонеру чи якійсь бібліотеці потрібен був палітурник, запрошували Мо. Щоправда, на думку Мегі, слово "палітурник" не дуже пасувало до батькової професії, і кілька років тому вона змайструвала на двері його майстерні табличку з написом: "Мортимер Фольхарт, книжковий лікар".

Батько розповів, що вони їдуть до маминої тітки, яку звати Елінор. Колись вони до неї вже їздили, але тоді Мегі була ще зовсім маленька. Елінор жила біля одного з озер на півночі Італії. Їхати туди годин 6-7.

Поки Мо пакував ще дещо в майстерні, Мегі складала у свою скриньку книги, які хотіла взяти з собою. Цю скриньку зробив колись Мо і написав на ній "Скарби Мегі". Мо завжди говорив, що коли дочка берез собою книгу, то стається диво: книжка починає збирати її спогади. Мегі щоразу брала з собою книжки ще й з іншої причини. У чужині вони були для неї наче домівкою. Вибираючи книжки, Мегі згадала, що батько чомусь жодного разу не читав їй вголос.

Дівчинка зайшла в майстерню, коли батько саме загортав у пакувальний папір якусь книжку. Вона була не дуже велика й не дуже товста, блідо зелена ляна палітурка пошарпана... Однак роздивитися щось більше Мегі не встигла: Мо, щойно вгледівши доньку, покvapно сховав книжку за спину.

Вони не прожили в цьому старому дворі ще й року, а вже знов їхали. У Мо був автобусик. Мегі ніде не спалося так солодко й міцно, як у ліжку, що його в автобусику змайстрував для неї батько. Мегі любила свого автобусика. Та цього ранку сідати в нього вона не поспішала. Дівчинка відчувала, що сюди вони ніколи не повернуться. Ні з ким не попрощавшись, вони рушили, та біля воріт їх уже очікував Вогнерукий.

НА ПІВДЕНЬ

Вогнерукий вигулькнув перед автобусиком так несподівано, що Мо мало не налетів на нього. Коли Мо вийшов з автобуса, Вогнерукий нагадав, що вони домовилися зустрітися, і він не дасть пошити себе в дурні. Вогнерукий нагадав, що якось розшукував Мо аж 4 роки, але все-таки знайшов. Він говорив, що хоче їхати з ними на південь, бо чув, що Каприкорн і досі на півночі.

Мегі зовсім не хотілося, щоб Вогнерукий їхав з ними. Та досить було їй лише поглянути на батька, і вона зрозуміла: його відповідь буде інша. Мо мусив погодитися, бо, за словами Вогнерукого, був винен йому щось.

Коли всі всілися в автобусі, Мегі раптом запротестувала: якщо їй нічого не пояснять, вона нікуди не поїде. Дівчинка відчинила дверцята й вистрибнула з

автобусика. Батько не спішив щось розповідати, тоді Вогнерукий підійшов до неї і сказав, що Каприкорна вона колись бачила, але не пам'ятає, бо була маленькою. Каприкорн найбільше любить насилати на людей страх. Його поплічники розносять той страх. Каприкорнові люди полюбляють вдягатися в усе чорне, тільки їхній ватажок носить білу сорочку під чорною курткою. Мо має одну річ, яку Каприкорнові страшенно кортить мати.

Вони рушили в дорогу, і Вогнерукий познайомив Меґі зі своїм улюбленцем. Завбільшки тваринка була майже як кролик, але стрункіша. Звали її Гвін. Меґі зауважила, що тварина схожа на куницю. Коли Вогнерукий дозволив погладити тваринку, дівчинка намацала за її вухами малесенькі ріжки. Згодом Вогнерукий заснув на ліжечку дівчинки, а вона спитала батька, що Каприкорнові від нього потрібно. Мо відповів, що книжку, але її не можна віддавати.

БУДИНОК, ПОВЕН КНИЖОК

Ввечері вони прибули до тітки Елінор. Її будинок був більшим, аніж та школа, до якої Меґі ходила останнього року. Тітка була уже старшою жінкою, і спершу не сподобалася дівчинці. Тітка була рада побачити Мо, хоч він не попередив її про приїзд. Мо збрехав, що одна бібліотека скасувала замовлення, тож він займеться її книжками. Мо представив Вогнерукого як свого товариша і сказав, що той переночує і поїде далі, на південь.

Меґі завжди гадала, що в Мо страх як багато книжок. Та коли вона переступила поріг тітчиного будинку, то була просто вражена, бо книги були всюди. Тітка показала, котрі книги можна брати дівчинці, але з величезної бібліотеки наказала не брати жодної книжки і триматися за три кроки від полиць. Оглянувши книжкові володіння тітки, Мо сказав, що на роботу піде два тижні.

Після вечері Меґі здогадалася, що батько хоче передати тітці таємничу книжку, тому вирішила прослідкувати за ним. Мо приніс книжку з автобуса і разом з Елінор зачинився в бібліотеці. Вогнерукий теж слідкував за всім і сказав дівчинці, що Каприкорн уб'є Мо, якщо не одержить тієї книжки. Чоловік наказав Меґі увійти в бібліотеку і довідатися, що Мо і тітка надумали робити з книжкою. Меґі не встигла запротестувати і отямитись, як Вогнерукий увіпхнув її до бібліотеки.

УСЬОГО НА УСЬОГО КАРТИНКА

Елінор і батько розглядали книжку і не помітили Меґі. Тітка говорила, що кілька років тому примірники цієї книги зникали у букіністів, і вона гадала, що її вже немає ні в кого. У її бібліотеці книга мала бути в безпеці, бо тітка вважала книги своїми чорнильними дітьми і встановила тут дорогу сигналізацію.

Раптом Елінор побачила Меґі, а та почала вимагати показати книжку і їй. Мо не хотів, але тітка сказала, що там нема нічого аж такого цікавого, і показала. Книжка лежала на пюпітрі розгорнена і не виглядала дуже давньою. Палітурка була льняна й сріблясто зелена. Між розгорненими сторінками лежала вузьенька червона закладка. На правій сторінці була картинка: розкішно вбрані жінки, фокусник-вогнедуг, акробати й хтось схожий на короля. Меґі погортала далі. Картинок виявилось не багато, але

початкова літера кожного розділу сама була такою собі невеличкою картинкою. Один розділ починався з літери "К" у вигляді гордого воїна, на випростаній руці в якого сиділа тваринка з пухнастим хвостиком. Дівчинка хотіла прочитати, але Елінор тієї ж миті згорнула книжку.

Згодом Мегі отримала розкішну кімнату, та їй було не до того, бо вона шукала Вогнерукого, а його ніде не було.

Зранку дівчинка знайшла його на подвір'ї, він вправно жонглював м'ячиками. Він пояснив, що заробляє цим на хліб. У його сумці були пляшки, біла вата й пакунок молока, але розгледіти більше вона не встигла: Вогнерукий закрив сумку. Дівчинка сказала, що бачила Гвіна у тій книжці. Вогнерукого це не здивувало. Він попросив дівчинку спитати Мо, чому він не читає їй вголос. А потім Вогнерукий запропонував, що ввечері покаже їй, навіщо в сумці у нього таємниче причандалля. Вони домовилися зустрітися об 11 вечора. Мегі погодилася, бо хотіла дізнатися більше про книжку і про те, чому у Гвіна є ріжки.

Елінор запропонувала Мо обладнати йому майстерню відразу за бібліотекою. Там була невеличка кімнатка. Коли Мо почав працювати, прийшла дочка і спитала, чому він ніколи не читав їй книжок. Мо відразу здогадався, що вона говорила з Вогнеруким. Він сказав, що просто не любить читати вголос. Дочка хотіла дістати відповіді ще на багато питань, але Мо сказав, що має роботу.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ВОГОНЬ І ЗОРІ

Того ж дня тітка попередила гостей не запалювати свічки, бо вогонь діє їй на нерви, адже пожирає книжки. Вогнерукий саме грався сірниковою коробкою. Він сказав, що хоче переночувати тут ще одну ніч, а завтра зранку поїде. Вогнерукий дістав з коробки сірника, запалив й узяв полум'я в рот. Мегі була вражена, а Вогнерукий сказав, що вогонь приборкати легше, ніж мале котеня. Тітка нагадала йому, щоб нікуди не виходив, коли стемніє, бо рівно о пів на десяту вона вмикає сигналізацію. Вогнерукий попросив її увімкнути сигналізацію трохи пізніше, бо він хоче влаштувати ввечері для Мегі невеличку виставу на дворі. Тітку це здивувало, а Мо пояснив, що це будуть фокуси з вогнем. Елінор пообіцяла, що на годинку відімкне сигналізацію.

За п'ять хвилин до одинадцятої тітка виконала обіцянку і Мегі побігла надвір. Стояла тепла безвітряна ніч. Вогнерукий увімкнув якусь музику на магнітофоні. Він був роздягнений до пояса, на землі стримів десяток смолоскипів з білими ватними головками. У котромусь вікні Мегі помітила тітчину постать. Надпиваючи з якихось пляшок, Вогнерукий дув на смолоскипи, пускав вогонь, вогняну кулю, проводив вогнем по руці. Вогонь обертався навколо фокусника, витанцюював і навіть не намагався вкусити цього свого товариша, приборкувача полум'я, іскродува.

Згодом Мегі вже не могла напевно сказати, що саме відвернуло її увагу від тих

смолоскипів, але зненацька вона перевела погляд на будинок. Можливо, людина шкірою відчуває зло, так само як відчуває спеку чи холод. Можливо, їй почулися чоловічі голоси. Дівчинку сповнив страх, і вона кинулася до будинку. Вхідні двері були прочинені, світло у вестибюлі не горіло, але з коридору, що вів до бібліотеки, долинали гучні голоси.

Мегі наближалася до бібліотеки, коли її схопила тітка і потягла до своєї кімнати. Елінор закрила Мегі рот і сказала, що в бібліотеці є озброєні чоловіки. Мегі чула за стіною голоси: батьків і ще якихось чоловіків, які прийшли по книжку. Один з голосів питав, чи заберуть дівчинку, але Мо сказав, що вона залишиться тут, інакше книжку він не віддасть.

Елінор прошепотіла Мегі, що викликати поліцію не змогла, бо телефон не працює. Чоловіки називали Мо Чарівновустим. Коли вони забирали Мо і книжку зі сховку, Мегі намагалась випрочатися з тітчиних рук, але марно. Згодом Елінор дивувалася, що чоловіки шукали справді лише одну ту книжку. А дівчинка вибігла за викрадачами. Удалині, там, де алея губилася поміж деревами, спалахнули, як їй здалося, автомобільні фари, захурчав двигун. Мегі бігла слідом, але впала й розбила коліно.

ЩО ПРИХОВУЄ НІЧ

Вогнерукий ховався за каштаном, коли повз нього промчала Мегі. Він бачив, як дівчинка стала перед ворітьми й задивилася на вулицю. Чув, як вона кликала батька. Мегі довго стояла, а коли заплакала, обличчя у Вогнерукого спалахнуло від сорому. Нарешті дівчинка рушила до будинку. На якусь мить його охопило бажання вибігти до неї, втішити її, пояснити, навіщо він розповів усе Каприкорнові. Та він цього не зробив, а взяв свій заплічник і дві сумки і пішов до воріт.

САМА

Мегі була люта на тітку, бо якби та не тримала її, вона б спробувала врятувати Мо. Елінор пояснювала, що вони нічого не змогли б зробити. Скоро з'явилася поліція, яку викликала тітка мобільним телефоном Мо, бо у звичайному телефоні був обрізаний дріт. Тітка вважала, що хвилюватися за Мо не потрібно, адже з розмови у бібліотеці було ясно, що він сам згодився їхати з тими чоловіками. Елінор вважала, що до всього цього причетний Вогнерукий, бо він раптово зник.

Двоє поліцейських, дізнавшись, що зникла тільки одна книжка, насмішувато презирнулися. А коли Мегі нарешті заявила, що батька поліцейські неодмінно знайдуть, якщо розшукають такого собі Каприкорна, ті двоє презирнулися так, наче вона цілком серйозно стверджувала, нібито її батька викрав злий вовк.

ПІДМІНА

Цієї ночі спати у своїй кімнаті Мегі не лягла, а пішла до батькової. Під його подушкою вона знайшла фото своєї мами: Мо завжди клав фото під подушку. На питання, де вона, тато завжди казав, що коли Мегі було 3 роки, мама поїхала дуже далеко. Дівчинка вважала, що мама просто пішла від них.

Перед світанком Мегі прокинулася і вирішила йти на пошуки батька. Вона взяла його гаманця, прослизнула до своєї кімнати і склала чималу сумку. Для Елінор вона

написала листа. Сумка була важка, тож дівчинка лишила тільки светра, книжку, фотознімка й батькового гаманця. Меґі мала намір підсунути лист під двері, але він не пролізав.

Дівчинка тихо відчинила двері спальні і побачила сонну тітку з книгою на грудях. Меґі відразу впізнала, що це батькова книжка! Вона скрикнула, і тітка прокинулася. Меґі боялася, що Каприкорн вб'є Мо, адже він приніс не ту книжку. Та тітка говорила, що Мо не вб'ють, бо він не якась важлива персона, а вона просто хотіла роздивитися книжку без поспіху, тому й підмінила її. Хіба вона знала, що серед ночі тут з'являться якісь темні типи й заберуть Мо разом із книжкою?! Тітка вважала, що книжка просто потрібна якомусь божевільному колекціонеру.

Меґі побачила, що на обкладинці немає назви. Еліно́р сказала, що є багато книжок, назву яких знайдеш не відразу, але назва цієї — "Чорнильне серце", а видана вона всього на всього 38 років тому. Меґі хотіла, щоб тітка ще раз викликала поліцію, але та вважала, що з них тільки посміються. Дівчинка поцікавилася, чи книжка дуже цінна. Еліно́р відповіла, що ні в каталогах, ні в списках рідкісних книжок згадки про наявність бодай одного примірника не знайдеш. Дехто з колекціонерів запропонував би цілу купу грошей за цю книжку, бо це, можливо, єдиний примірник. Тітка пробувала читати, але заснула, щойно там з'явилася перша фея. Вона взагалі ніколи аж так не любила історій про всіляких там фей, гномів і таке інше. Автор книжки іще живий, але досі й пальцем не поворухнув, щоб перевидати книжку. Меґі вважала, що у книжці схована якась таємниця. Вона ненароком упустила свій прощальний лист, і тітка підняла його та прочитала. Еліно́р сказала, що шукати Мо — божевільна ідея. Дівчинка відповіла, що хто ж його шукатиме, як не дочка. Тоді тітка сказала, що вони шукатимуть разом.

ЛІГВИЩЕ ЛЕВА

Тітка вмовила Меґі поснідати, а а згодом дівчинка взяла книжку і сіла у дворі читати. Ніколи ще вона так довго не вагалася, перше ніж розгорнути книжку. І все ж таки вона мусила читати. Та щойно Меґі розгорнула першу сторінку, як позаду почулися чийсь кроки. То був Вогнерукий. Він здивувався, що "Чорнильне серце" досі тут. Дівчинка почала розпитувати його, де він був, хіба його не забрали, де Мо. Та Вогнерукий відповідати не квапився. Він сказав, що бачив, як вони повезли Мо. Вогнерукий говорив, що Мо повезли на південь, до Каприкорнового села, у лігвище лева. Це він дізнався, бо зумів спершу спинити попутну машину, а потім взяв напрокат мопеда напрокат, тож переслідував людей Каприкорна.

Вогнерукий говорив, що лігвище лева десь за 300 кілометрів звідси. Він переконував, що Каприкорн не буде радий, коли побачить не ту книжку. І тоді Меґі попросила відвезти її до того села. Дівчинка хотіла віддати Каприкорнові книжку, і він відпустить батька. Вогнерукий погодився відвезти її, та Еліно́р, дізнавшись про це, вирішила їхати з ними.

БОЯГУЗ

До кімнати Меґі Вогнерукий прокрався лише після того, як упевнився, що дівчинка спить. Хоч двері були замкнені, він зумів відімкнути їх тоненьким дротом. Перешкодою

до його недобрих намірів була його прихильність до доньки Чарівновустого. Він прийшов сюди зовсім не для того, щоб украсти в дівчинки книжку, хоча Каприкорн дав наказ доставити йому книжку і дівчинку.

Цієї ночі до кімнати Меґі Вогнерукого пригнало те, що вже багато років ятрило йому душу.

Він замислено став край ліжка й задивився на сонну дівчинку. Віддати до рук Каприкорна її батька – у цьому не було нічого складного, а ось із нею самою справа стояла інакше. Її обличчя нагадувало Вогнерукому обличчя іншої людини, хоча на цьому дитячому личку не лишив своїх темних слідів ще жоден смуток.

Він привезе Каприкорнові все, що тому потрібно: і книжку, й дівчинку. Але не цієї ночі. Меґі спала міцним глибоким сном, і Вогнерукий знайшов на дні її скриньки для книжок "Чорнильне серце". Відколи тримав її в руках востаннє, минуло вже майже 9 років. Вогнерукий почав гортати і читати книжку. Читати він і досі умів абияк. Вогнерукий говорив собі, що як тільки Каприкорн одержить цю книжку, він запевне й не погляне в його бік.

Згодом Вогнерукий поставив книжку на місце і пішов у свою кімнату, але до самого ранку він так і не заснув.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

УСЕ ДАЛІ НА ПІВДЕНЬ

Наступного ранку Елінор розгорнула карту шляхів, а Вогнерукий показав, куди їм треба їхати. Виявилося, що те село навіть не має назви. Для світу воно – всього на всього нагромадження розвалених будиночків. Елінор намагалася випитати, чим той Каприкорн займається, але Вогнерукий ніяких конкретних відповідей не давав. Він лише сказав, що Каприкорн завжди одержує все, що хоче. Раптом Меґі згадала, що Вогнерукий говорив Мо, ніби Каприкорн живе на півночі. Дівчинка запитала Вогнерукого про це, а він сказав, що у Каприкорна дві штаб квартири, і зараз він на півдні. У тому селі він в безпеці, бо там ніколи не мав клопоту з поліцією. Меґі відчула, що Вогнерукий щось замовчує.

Вони вирішили їхати на "комбі" Елінор, хоча Вогнерукий запропонував їхати мікроавтобусом Мо. Тітка розраховувала, що не пізніше ніж завтра вранці вони повернуться вже додому. За кермо мусила сісти тітка, бо Вогнерукий не вмів водити машину. Меґі встигла втиснутися на сидінні поруч тітки. Книжка, що стала причиною їхньої поїздки, лежала в багажнику, під запасним колесом. Елінор поклала її в пластиковий мішечок і просила не казати про схованку Вогнерукому. Але Меґі все-таки довірилася йому.

КАПРИКОРНОВЕ СЕЛО

Дорогою Вогнерукий німо сидів на задньому сидінні і гладив Гвіна, що примостився у нього на колінах. Час від часу Меґі повертала голову в бік Вогнерукого. Здебільшого він дивився у вікно. Одного разу Меґі побачила на його обличчі такий смуток, що тієї ж

миті відвела очі.

Машина підіймалася все вище й вище в гори. Говорила лише тітка. Вона розказувала історії замків та інших цікавих місць, повз які вони проїжджали. Уже вечоріло, коли гори відступили й показалося море. Місцевість, де оселився Каприкорн, Меґі уявляла страшною, але тут було красиво.

Вони проїхали невеликим селищем повз різнокольорові будинки. Та потім будинки раптово скінчились, і тепер дорогу обрамляли круті схили, у складках яких уже гніздилася ніч. Усе мало моторошний вигляд. Вогнерукий наказав звернути убік від моря й строкатих будинків. Дорога все далі заглиблювалася в пагорби, то здіймаючись угору, то спускаючись униз, а схили обабіч ставали чимраз крутіші. Згодом вони під'їхали під освітлену двома будівельними прожекторами загороджувальну решітку. Далі був міст. Вогнерукий відтягнув решітку, і Елінор поїхала на міст. Вогнерукий пояснив, що Каприкорн наказав поставити загородження, щоб відлякувати непрошених гостей. Дорога була вся у вибоїнах, і Елінор їхала дуже повільно. Невдовзі показалися будинки, декуди світилися вікна. Вогнерукий промовив, що це Каприкорнове село, або дияволове село.

Коли вони хотіли виходити з машини, до них підійшли два чоловіки з рушницями. Вогнерукий сказав, що все пояснить і почав перешіптуватись з чоловіками. Меґі та Елінор здивувалися, як довірчо Вогнерукий перешіптувався з чоловіками. Один з чоловіків, Баста, спитав Вогнерукого, навіщо він привіз жінку, адже потрібна лише книжка і дівчинка.

Вогнерукий сказав, що не хотів везти сюди Елінор, але вона вперта. Меґі почала розпитувати, де її батько. Дівчинка сказала, що Каприкорн одержить книжку лише після того, як відпустить Мо.

Баста мав різкі риси обличчя й близько посажені очі, які він весь час прищулював, немовби так краще бачив. На зріст Баста був невисокий, плечі мав вузькі, майже як у хлопчика, і все ж у Меґі перехопило подих, коли він ступив крок до неї. Ніколи ще вона нікого так не боялася, і зовсім не через рушницю в його руках. Було в ньому стільки люті, стільки злості... Елінор сказала дівчинці витягти книжку і не випускати з рук. Тітка поводитися досить сміливо.

Баста повів їх неосвітленим селом до будинку Каприкорна.

ДОРУЧЕННЯ ВИКОНАНО

Вони поминули багато дверей і чотирьох одягнених у чорне чоловіків. У своїх чорних костюмах вони нагадували гайвороння. Лише Баста був у білій сорочці, а до коміра його куртки було пришпилено червону квітку.

Каприкорн сидів у червоному домашньому халаті. Його шкіра і очі були надзвичайно бліді. Баста сказав йому, що прибули гості. Каприкорн мигцем зиркнув на Вогнерукого і Меґі, а тоді спитав, де книжка. Вогнерукий відповів, що її тримає дівчинка, бо її батько не знав, що взяв не ту книжку, адже Елінор (він показав на неї), підмінила її.

Вислухавши Вогнерукого, Каприкорн ступив до Меґі, стиснув їй руку своїми

довгими пальцями, які були унізані золотими перснями. Каприкорн міцно тримав її, пильно розглядаючи. Еліно́р стала на захист дівчинки і сказала, що книжку вони повернуть, коли Мо відпустять.

Ме́гі зрозуміла, що Вогнерукий зрадив їх. Той виправдовувався перед Каприкорном, що мусив привезти Еліно́р, бо не міг від неї спекатися. Баста за наказом Каприкорна видер книжку з рук Ме́гі. Потім Каприкорн наказав замкнути дівчинку і жінку на задньому дворі.

І РАДІСТЬ, І БІДА

Баста зачинив Ме́гі з Еліно́р у якомусь приміщенні, на дверях якого був номер 4. Вікон там не було. Еліно́р намагалася з'ясувати, що це все означає, адже зараз 21 століття. Баста відповів, що в цьому прекрасному столітті робиться все, що робилося колись. Еліно́р любила сваритися, Ме́гі це вже помітила. І що дужче тітка хвилювалася, то більше сварилася.

Еліно́р вдалося намацати вмикач. Коли спалахнула лампочка, вони побачили Мо. Він хвилювався за Ме́гі, а Еліно́р розповіла, що зрадник — Вогнерукий. Мо сказав, що Каприкорн все одно не дасть Вогнерукому того, що він проситиме за зраду.

ТОДІ

Нарешті Мо вирішив розказати дочці усю історію. У той день Ме́гі виповнилося 3 роки, а Мо накупив в одній букіністичній книгарні цілу коробку книжок. Була там і Каприкорнова книжка. Відтоді тато, мама і Ме́гі читали ці книжки. Одного разу мама вибрала "Чорнильне серце". Та історія була непогано написана, заселена дивовижними істотами і захоплювала батьків.

Надворі вже давно стемніло. Стояла осінь. Мо читав уже 7 розділ. Ось тоді воно й сталося. У дверях з'явилися Баста, Вогнерукий, Каприкорн. Баста тримав Вогнерукого за комір, як тримають мале цуценя, що зробило шкоду. У Каприкорна і Басти були мечі, а Вогнерукий мав лиш куницю. Цим трьом і втямки не було, що з ними сталося. Вони випали зі своєї історії, як ото з книжки випадає закладка. Щоб захиститись, Мо схопив з підлоги меч. Мама уже не було, вона зникла. На щастя, ні Баста, ні Каприкорн не звертали уваги на маленьку Ме́гі.

Каприкорн прийняв Мо за чаклуна і наказав йому негайно повернути його назад. Мо взяв книжку і прочитав те саме місце, але нічого не вийшло. Мо схопив меч, якимось чудом йому вдалося відтіснити Каприкорна і Басту за входні двері, але він отримав від Басти поранення у плече. Ме́гі заплакала, і Мо згадав про неї і третього чоловіка — Вогнерукого. Той просив не вбивати його, бо він простий фокусник-вогнедуч.

Отож Баста, Каприкорн, Вогнерукий і Гвін вийшли з книжки, а мама потрапила в неї разом із двома кішками, що сиділи в неї на колінах. Згодом Мо читав ту книжку ще багато разів, але мама не поверталася. Замість неї п'ятого дня в кімнаті з'явився дивний невеличкий чоловічок, прозорий, немовби зі скла, а ось листоноша, який саме вкидав до поштової скриньки кілька листів, щез. І Мо вирішив більше ніколи не читати вголос. Ні "Чорнильного серця", ні будь якої іншої книжки. А скляний чоловічок

невдовзі розбився.

Через тиждень, коли Мо вибирався зі свого будинку, до нього прийшов Вогнерукий і підтвердив побоювання через Басту й Каприкорна. Вогнерукий не хотів повірити, що повернути його в книжку неможливо. На щастя, Мо добре сховав від нього книжку.

Наступні два роки Вогнерукий з'являвся ще кілька разів, і однієї ночі Мо з дочкою просто втекли від нього. Та Мо було жаль фокусника, який хотів повернутися в свою історію і навіть не знав, чи щасливо вона закінчиться для нього.

Мегі дуже шкодувала, що не прочитала з "Чорнильного серця" ні рядка. Жодного уявлення не мала про історію, в якій зникла мама. Вона спитала тата, як він гадає, чи добре їй в тій історії. Мо вважав, що феї, кобольди та інші казкові істоти їй сподобаються, але у цій книжці є багато зла і жахливих речей. Тим більше, що Каприкорн, Баста і Вогнерукий не лише тут, але й в книжці. Це вони дали Мо ім'я Чарівновустий. Уночі Мегі почула розмову тітки і тата. Вона дізналася, що незвичайне вміння проявилось у нього ще в дитинстві, коли він з "Тома Сойєра" вичитав дохлу кішку. Згодом він зберігав усе, що вчитував. Але до тієї ночі з книжок ніколи не виходили живі істоти.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЗРАДЖЕНИЙ ЗРАДНИК

На світанку прийшло двоє Каприкорнових людей. Басти серед тих двох не було. Один із чоловіків, якого звали Пласконіс, був здоровенний, мов шафа, і мав розплющене обличчя. Другий, якого звали Кокерель, був низенький і худорлявий, з цапиною борідкою, він кульгав.

Бранців повели Каприкорновим селом, і вони не побачили жодної живої душі, крім чорних курток (так Мегі охрестила для себе Каприкорнових поплічників). Інколи траплялися жінки, що виконували тут роль служниць.

Їх повели до великої церкви, яку люди Каприкорна пофарбували у червоний колір і прикрасили кам'яними чортами. Біля входу стояла статуя янгола, яка була перероблена на Каприкорна. Лав не було, лише на місці вітара стояло розкішне крісло для Каприкорна. У церкві уже був Вогнерукий, але він уникав погляду Мегі, не дивився й на Мо та Елінор.

Недалеко від Вогнерукого стояли дві залізні бочки з полінами. Баста приніс каністру бензину і наказав Вогнерукому розпалити вогонь, адже сам досі боявся вогню.

У церку ввійшов Каприкорн у червоному костюмі, тільки сорочка й пір'їна в лацкані піджака були чорні. За ним поспішали добрих пів десятка його людей. У руці він тримав "Чорнильне серце". Він сказав Мо, що той віднині робитиме все, що йому накажуть. Каприкорн говорив, що не хоче повертатися в книжку, бо йому не подобаються феї, кривоногі кобольди, мерзотники князі у своїх замках, смердючі селяни, жебраки й волоцюги. Цей світ, у якому він опинився, йому підходить краще. Каприкорнові принесли велику картонну коробку, яка була заповнена томами "Чорнильного серця".

Каприкорнові люди заходилися вкидати книжки одну по одній у бочки, а Вогнерукий зрозумів, що Каприкорн брехав йому про те, що існує єдиний примірник, який знаходився у Мо. Каприкорн просто використав Вогнерукого. Він обіцяв фокуснику повернення у книжку, а за це Вогнерукий сказав, де переховується Мо і привіз сюди його Мегі. Пласконіс схопив Вогнерукого, а Каприкорн палив усі книжки. Мо кинувся допомогти Вогнерукому, але його самого схопив Баста і приклав ніж до горла. Мо благав залишити хоч одну книжку, бо надіявся ще повернути дружину. Вогнерукому якось вдалося викрутитися з рук Пласконоса. Він кинувся до бочки з вогнем, але лише попик руки. Фокусника знову піймали, і Каприкорнові люди реготали, а книжки тим часом згоріли. Тоді Каприкорн сів у своє крісло і наказав, щоб Вогнерукому на кухні жінка на ім'я Мортала полікувала руки. Похнюпивши голову, Вогнерукий вийшов. Тоді Каприкорн звернувся до Мо і розповів, що 5 років тому знайшов собі читця, який теж вміє вичитувати з книг. Його звали Даріус, але він страшенний халтурник. Саме через Даріуса у Пласконоса страшне обличчя і кульгавість. Дівчат він теж повичитував страшних. Але Даріус знається на книжках (Каприкорнові людине вміли читати і писати) і от повибирав книги, де йдеться про золото і гроші, а Мо має повичитувати те все, бо Каприкорн ласий до такого.

Привели Даріуса. То був невеличкий, худенький чоловік, який горбився і хвилювався. Він приніс стос книжок і віддав Мо. Мегі побачила "Острів скарбів", "Тисяча і одна ніч". Каприкорн пригрозив Мегі, і Мо мусив читати. Першою книгою, яку він взяв, був "Острів скарбів".

ЧАРІВНОВУСТИЙ

Уперше за 9 років Мегі почула, як батько читає вголос. Перед цим він знайшов підходяще місце, де йшлося про золото. Усі замовкли і уважно слухали. Коли Мо почав читати про те, яке видовище постало в темній печері перед очима Джима Гокінса, раптом з'явилися монети. Золоті, срібні, мідні, вони брязкали на кам'яну долівку, і їх ставало чимдалі більше й більше. Коли Мо згорнув книжку, золотий дощ припинився. Каприкорн похвалив Чарівновустого і поглузував з Даріуса, який вичитував тільки іржавий брухт. Чорні куртки за наказом Каприкорна почали згрібати монети до мішків та скринь. Мегі помітила, що люди Каприкорна навіть бояться її батька. Усе, що сталося, лишало холодним, здавалося, тільки Каприкорна. Він наказав читати наступну книжку. Елінор обурилася і сказала, що вони хочуть додому. та ніхто її не слухав. Мо змушений був узяти казки "Тисяча і одна ніч".

Та цього разу з книжки не вийшли скарби, з'явився хтось живий. То був хлопчина, якого спершу помітила тільки Мегі. Він був десь років на 3-4 старший за Мегі, мав на голові тюрбан, смагляве обличчя і чорні очі. Коли його помітили всі, він кинувся тікати. Та скоро його зловили і побачили, що зник один з людей Каприкорна — Фульвіо. Каприкорн наказав посадити хлопця під замок, а Мо отримав наказ читати далі. Чарувновустий відмовився читати, говорячи, що стомився. Каприкорн відповів, що сьогодні був лише іспит, а завтра йому потрібно буде вичитати дещо інше.

Він підійшов до коробок, де колись лежали книжки, і витяг ще один том

"Чорнильного серця"! Каприкорн сказав, що це єдиний, його персональний примірник, з якого Чарівновустий завтра має вчитати одного товариша з його минулого.

ПЕРСПЕКТИВИ НЕВТІШНІ

Мо, Мегі та Еліно́р відвели назад у ко́мірчину і нагодували досхочу. Мегі хвилювалася задолу того хлопця, якого вчитав Мо. Еліно́р і Мо були мовчазними, а згодом тітка заплакала. Мо звинувачував себе у всьому, що сталося.

До них прийшов Баста, а з ним була стара жінка, яку звали Мрто́ла. Вона принесла Мо гарячий чай з медом, щоб його горло було завтра як новеньке. Мо спитав, що вони зробили з хлопчиною, а Баста натякнув, що той може стати одним з людей Каприкорна.

Згодом Мо розповідав дочці і тітці одну зі своїх вигаданих історій і таким чином заспокоював їх. Вони незчулися, як поснули. А вночі прокинулися, бо хтось намагався відімкнути замок. То був Вогнерукий. Еліно́р досі була на нього зла, але він кинув їй в'язку ключів, між якими був ключ від її машини. Вогнерукий говорив, що хоче тікати з ними. Мо не хвилювало, яка була причина, головне — вибратися звідси, а ще він хотів забрати з собою хлопчину.

Вогнерукий швидко впорався із замком, за яким був хлопець. Мегі перша ввійшла до хлопця і попросила йти з ними. Спершу він мовчав, потім хотів втекти. Мо сказав, що всюди варта, тому краще тікати з ними.

Вогнерукий йшов першим і вів втікачів Каприкорновим селом. Коли вийшли з села, лишилося тільки перетнути автостоянку. Біля неї була огорожа, за якою був майдан, де Каприкорн справляв всілякі свята й урочистості. На стоянці було багато автомобілів, машина Еліно́р стояла також тут, трохи збоку від решти. Хлопчина поглядав на машину, як на звіра. Перш ніж їхати, Вогнерукий попроколював шини у всіх машин. Він якось дістав Бастин ніж.

Коли вони рушили, Мегі помітила на стоянці чоловіка, який виліз з якоїсь машини. Він почав стріляти з рушниці вслід втікачам.

Вони їхали, а хлопчина повторював собі, що це все просто сон. Мо довідався, що звати хлопця Фарид. Тим часом у Мегі виникло бажання мати таке ж вміння, як у батька. Коли Еліно́р сказала, що їхатиме без зупинок, втікачі побачили, що за ними женуться.

ЗМІЇ І КОЛЮЧКИ

Вогнерукий просив додати газу, але бензин уже закінчувався. На одному з крутих поворотів у них луснуло переднє колесо, і "комбі" Еліно́р застиг під гіллям дуба. Вони вийшли з машини і почули, здалеку долинуло хурчання двигуна. Вирішили прибрати машину з дороги, зіпхнути зі схилу, але нічого не вийшло.

Усі вийшли на шосівку, перелізли через бордю́р й подерлися схилом угору. Мо тяг за собою Мегі, а Вогнерукий допомагав Фаридові. Еліно́р мала досить клопоту і сама з собою. Коли переслідувачі наблизилися, втікачі сховалися під деревом. Машина проїхала далі, але згодом повернулася. Мегі побачила, як машина спинилася за кілька кроків від того місця, де вони зіпхнули з дороги "комбі". З фургона вийшло двоє

чоловіків. То були Баста і Пласконіс. Вони перевірили машину і подалися шукати втікачів. Пласконіс говорив, що треба повернутися по собак, щоб вони знайшли слід.

Вогнерукий вів усіх на південь, до узбережжя, де було багато людей. Він вів Гвіна на повідку, слідом ступав Фарид. Елінор мріяла про номер у готелі, бо доволі стомилася, і їй боліли ноги. Мо запитав, чи є в неї гроші, і вона відповіла, що гаманець Баста відібрав, але у секретному місці вона має кредитну картку.

Вони ще довго йшли, Меґі від втоми ледве переставляла ноги. Мо узяв її собі на спину й поніс далі.

Фарид здебільшого чвалав за Вогнеруким. Схоже, йому припав до вподоби Гвін, і щоразу, коли ланцюжок куниці за щось зачіпався, Фарид поспішав визволити звірятко, навіть якщо воно шипіло на нього й намагалося хапнути його за пальці.

БАСТА

Стежка вивела їх майже на самісінький гребінь пагорба. Мо вирішив тут відпочити. Між олівами притулилася розвалена халупка без дверей і даху. Меґі і тітка лягли у хатині, а Вогнерукий і Мо пильнували надворі. Хлопчина теж був з чоловіками. Дівчинка не могла заснути, а от тітка швидко захропіла.

Над пагорбами займався світанок. Побачивши, що батько з Вогнеруким насторожі, Меґі заспокоїлась і невдовзі заснула таким глибоким сном, як і Фарид. Та раптом вона прокинулася, бо Мо затис її долонею рота. Батько змусив її разом з Фаридом сховатися в сутінках хатини.

До них наближались Баста і Пласконіс з двома собаками. Вогнерукий і Мо причаїлися за деревами. Елінор, почувши голос Басти, налякалася.

Пласконіс говорив напарнику, що втікачі давно вже втекли і тут шукати не варто. Він боявся змій, що водилися тут, і хотів їсти. Та Баста вирішив пошукати ще. Він вів собак і проклинав Вогнерукого, який раніше давав собакам сир і цим зіпсував їм нюх. З кожним кроком Баста наближався до дерев, за якими ховалися Мо й Вогнерукий. Один із псів підвів морду, прийняв його й потяг Басту до дерев.

Пласконіс вважав, що там є змія. Пси застрибали перед одним із дерев. У його кроні сидів Гвін, бо куницю Вогнерукий теж прихопив з собою, коли втікав.

Баста про щось здогадався і поглянув на хатину. Цією миттю й скористався Мо: він вискочив із-за дерева, схопив ззаду Басту й спробував вирвати у нього з рук рушницю. Меґі хотіла кинутись на допомогу батькові, але її стримала Елінор. Вогнерукий схопив собак, які добре знали його. Та Пласконіс націлив на Мо рушницю і наказав відпустити Басту. На щастя Фарид дуже влучно запустив камінцем і лоб Пласконоса. Здоровило повалилося на траву.

Меґі таки вивернулася з рук Елінор і підбігла до того пса, який вчепився у руку батька. Вогнерукий спробував відкликати собак, і вони його послухалися, принаймні відступили від Мо. Та цієї миті Басті пощастило вирватися. Тепер собаки не знали, кого слухатися: Вогнерукого чи Басту. Елінор схопила Пласконосову рушницю і уперла цівку Басті в потилицю.

Вогнерукий перев'язав рану Мо червоною шовковою хусткою. Басту і Пласконоса

зв'язали мотузками, які знайшлися у заплічнику Вогнерукого. Фарид і Еліно́р хотіли вбити злочинців, але вони, звичайно ж, їх не вбили. Зв'язаних бранців віднесли до розвалені́ хатини, а собак відпустили. Вогнерукий скинув з шиї Басти оберіг, бо той був дуже забобонний.

Мо сказав, що пора тікати звідси, і розповів Вогнерукому, що Каприкорн спалив не всі книжки, а залишив один примірник "Чорнильного серця".

Втікачі добралися до узбережжя та людей, і Еліно́р відразу відправилася до банку.

У БЕЗПЕЦІ

У найкращому готелі міста тітка найняла два номери. Вогнерукий і Фарид кудись зникли, але Мо заспокоїв Еліно́р: до Каприкорна вони не пішли.

Ме́гі розуміла, що опинилася у безпеці, але на обличчі Мо дівчинка бачила смуток і глибоку задуму. Вони з тіткою боялися, що Мо захоче повернутися, щоб дістати книжку. Еліно́р викликала лікаря, щоб той оглянув руку Мо, хоч сам він і не бачив у цьому потреби. Тітка придбала всім новий одяг. Третього дня за сніданком вона раптом заявила, що їде додому. Перед від'їздом Еліно́р дала Мо адресу Феноліо, автора "Чорнильного серця". Виявилося, що Феноліо живе зовсім неподалік звідси. У нього могло бути кілька примірників книжки. Ме́гі не вірила, що книжку можна ще де́сь дістати, адже Каприкорн постарався зібрати всі у себе. Мо з Ме́гі вирішили їхати до Феноліо. Після цього вони мали відправитися до тітки і жити там.

НІЧ, СПОВНЕНА СЛІВ

На прощання Еліно́р подарувала Ме́гі книжку, де не було жодного слова про лиходіїв. Це були вірші, які Мо міг читати вголос для дівчинки. Тітка подарувала ще одну товсту книжку, де були різні пригоди.

Ввечері Мо і Ме́гі пішли в ресторан, а коли поверталися у готель, побачили Вогнерукого і Фариду. Вогнерукий показував перехожив фокуси з вогнем. Фарид збирав гроші. Усе здавалося легким, тільки на обличчі Вогнерукого Ме́гі бачила сум. Його пальці досі були червоні, а, може, то на них просто падали відблиски вогню.

Коли глядачі розійшлися, Мо запитав Вогнерукого, чому він тут залишився. Мо мав на увазі, чи хоче Вогнерукий повернутися до Каприкорна через книжку. Вогнерукий відповів, що тут йому просто подобається. Тоді Мо розповів, що збирається їхати до одного чоловіка, який є автором "Чорнильного серця" і може мати один примірник книги.

Вогнерукий почав просити повернути його в книжку. Мо пояснив, що це неможливо, що треба змиритися з цим. Може, колись це станеться, бо у нього є одна божевільна ідея. Вогнерукий сказав, що поїде з ним, але хай Мо не розповідає про нього автору. Вогнерукий не хотів цього, щоб часом не довідатися, чим завершується його історія.

Вночі перед поїздкою Мо не міг заснути. Ме́гі теж не спала. Вона взяла книжку з віршами від Еліно́р і попросила батька почитати вголос. Вона сказала, що хотіла б мати таке ж уміння, як Мо. Та батько вважав, що через це уміння у них багато проблем.

Мо прочитав дочці кілька сторінок. А вранці на ліжку Ме́гі сіла жовтогаряча

пташка. Меґі спробувала впіймати її, але пташка кинулась до шибки. Мо відчинив вікно й випустив її на волю. Батько спитав Меґі, чи вона досі хоче цього навчитися. Меґі довго дивилася вслід пташці, а потім сказала, що це було дивовижно.

Поки Мо спускався на перший поверх і сплачував за готель, Меґі прочитала вголос вірш Шела Сілверстайна, у якому йшлося про місячну пташку. Але ніяка місячна пташка до неї не прилетіла.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ФЕНОЛІО

Коли вони вийшли з готелю, Вогнерукий з Фаридом уже очікували їх на стоянці. Усю дорогу Мо мчав швидше, ніж звичайно: йому вочевидь не терпілося дістатися до мети якомога скоріше. Проїхавши добру годину, вони в'їхали у невеличке село біля моря.

Мо припаркував машину на сільському майдані, і Вогнерукий з Фаридом лишилися чекати біля машини, поруч з пам'ятником жертвам двох світових війн. Вогнерукий нагадав Мо, щоб нічого не розказував про нього автору книжки.

Меґі з батьком побачили нарешті Феноліо. Це був старий років шістдесятьох, а може старший. Обличчя мав зморшкувате, а чуб був без жодного сліду сивини (згодом дівчинка довідалася, що він фарбований). Проте на старого діда цей чоловік аж ніяк не скидався. Мо відрекомендувався. Поруч із Феноліо були його малі онуки: хлопчики Піппо і Ріко та дівчинка Паула. Одна з дочок письменника жила у цьому селі, тож онуки часто приходили до дідуса.

Мо запитав, чи не лишилось у Феноліо іще кількох примірників "Чорнильно серця" і чи не можна було б один із них придбати. Письменник запросив Мо й Меґі до будинку, де розповів, що в нього не лишилось жодного примірника. Всі, які він мав, хтось украв. Мо сказав, що це не дивно, і Феноліо попросив пояснити. Меґі здогадалася, що Мо не має наміру розказувати старому правду. Коли батько розповів, що він просто хотів прочитати цю книжку, бо не встиг, адже її хтось украв, Феноліо сказав, що це ще не вся історія, і він нюхом чує цікаві історії. Мо відповів, що Феноліо може не повірити жодному слову, але письменник сказав, що вірить навіть у неймовірне.

Перед тим, як Мо розповів правду, Меґі дізналася від Феноліо, що Вогнерукого у книжці вбиває один з людей Каприкорна саме тоді, коли фокусник намагається врятувати свого пухнастого друга, але замість нього гине сам. Мо додав, що у книжці навіть не згадано ім'я вбивці. Меґі розчарувалася, коли дізналася ще, що в кінці книжки Басту і Каприкорна ніхто не вб'є.

ХИБНА КІНЦІВКА

Феноліо вислухав розповідь Мо і спитав, чи має Вогнерукий рубці на обличчі. Мо кивнув головою. Феноліо розповів, що то справа рук Басти. Річ у тому, що обом колись подобалася одна й та ж дівчина. Феноліо мріяв побачити Вогнерукого. Хоч Мо дав обіцянку Вогнерукому, та тепер він вирішив, що непогано було б звести його з Феноліо,

адже Вогнерукий не знав про свою трагічну кінцівку і не хотів дізнатися про неї від Мо.

Отож Мо вирішив, що Феноліо зможе переконати Вогнерукого не повертатися у книжку. Крім того, Мо мав ще одну божевільну ідею, яку хотів обговорити пізніше з письменником. Спершу Мо хотів поговорити і вмовити Вогнерукого побачитися з Феноліо. Тож вони пішли на майдан, а Феноліо взяв капелюха і "замаскувався" на діда з трьома онуками, щоб спершу здалеку глянути на свого персонажа.

ПЕРЕДЧУТТЯ І ОСТРАХ

Вогнерукий сидів на прохолодних кам'яних сходах і чекав. Він відчував тугу. Поряд з ним був Фарид, а цей був постійно щасливий. До них підійшов Мо з Мегі, але книжки вони не принесли. Вогнерукий був лютий. Він зрозумів, що Мо розповів про нього письменнику. Мо розповів, що хтось з Каприкорнових людей надумає вбити Гвіна, а Вогнерукий схоче врятувати звірятко і загине сам. Мегі просила Вогнерукого не пробувати повернутися у книжку, а лишитися тут і втекти кудись далеко, щоб спокійно жити. В очах Вогнерукого дівчинка помітила сльози.

На другому боці майдану троє дітлахів і літній чоловік грали консервною бляшанкою у футбол. Раптом чоловік підійшов до них і сказав, що його онукам сподобалася куниця. Вогнерукий відразу здогадався, хто цей чоловік. Він грубо відштовхнув незнайомця і хотів втекти. Феноліо спробував затримати його, але Вогнерукий витяг Бастиного ножа і приставив старому до горла. Феноліо усе ж таки відпустив його. Вогнерукий кинувся навітики, а коли пробіг досить багато, виявив, що з ним втік і Фарид. Вони домовилися, що Вогнерукий навчить його фокусів з вогнем, а Фарид допоможе викрасти книгу у Каприкорна.

УСЬОГО НА УСЬОГО ІДЕЯ

Коли Вогнерукий утік, до Елінор вони так і не поїхали. Мо хотів дещо обговорити з Феноліо, бо мав ідею, як усе ж таки змінити те, що сталося 9 років тому. Батько дав Мегі слово, що більше не повернеться до Каприкорнового села, хоч вона знала, що він цього хоче.

Феноліо не зізнався, чи таким уявляв собі Вогнерукого. Коли вони проводили його додому, з нього взагалі важко було витягти слово. Та коли Мо сказав, що вони з Мегі залюбки zostалися б тут іще на день, старий запропонував їм переночувати в помешканні, яке час від часу здавав туристам.

Мо з вдячністю прийняв його пропозицію. Вони зі старим розмовляли до самого вечора, а тим часом онуки письменника і Мегі гралися. Ввечері дівчинка почула, що батько про щось домовився з Феноліо. Мо мав ремонтувати книжки письменника, а той мав починати якусь роботу, але батько не розповів Мегі, що саме мав робити Феноліо.

УДОМА

Була вже майже північ, коли Елінор опинилася вдома. Та ще в дорозі її охопив дивний стан: їй не дуже хотілося додому. Жінка відвикла бути на самоті, і її дратувала тиша.

Коли Елінор зайшла у свій будинок, то виявила, що всі книжкові стелажі порожні. Бібліотека теж була порожня. Усі книжки зникли, а під стелею на мотузку висів дохлий

червоний півень.

Одне з вікон стояло розчинене навстіж. На білому лакованому підвіконні сажею була намальована чорна стрілка. Вона вказувала надвір, у парк. Понімілими від страху ногами Елінор додибцяла до вікна. У парку вона побачила купу попелу. Всі її книжки було спалено. Жінка заплакала.

МІСЦИНА НЕПОГАНА, МОЖНА ЛИШИТИСЬ

Помешкання, яке Феноліо здавав туристам, було всього за дві вулички від його будинку. Мегі спалося тут непогано, у неї було таке враження, ніби й справді настали канікули.

Наступного ранку Феноліо повів дівчинку з батьком на своє горище, де зберігав свої книжки. Їхній стан був поганий, тож Мо мав достатньо роботи.

Поки батько працював, а онуки Феноліо були в садку чи школі, Мегі читала вголос книги, які їй подарувала Елінор. Надвечір прийшли Піппо, Паула й Ріко, і Мегі вирушила з ними поблукати селом.

Перед сном Мегі розпитувала батька про маму. Мо розповів, що мама сміється так само, як Мегі, і так само поживує пасмо кіс, коли читає. Вона короткозора, але надто горда, щоб носити окуляри. Мама любить камінчики – плоскі, круглі, відшліфовані, які приємно потримати в долоні.

ЯЗИКАТИЙ ПІППО

Другого ранку Елінор зателефонувала Феноліо і попросила Мортимера до телефону. Тітка повідомила Мо неприємну новину і сказала, що їде до сюди, щоб звернутися до тутешньої поліції. Не було сумніву, що спалені книжки — робота Каприкорна, адже дохлий півень — його візитка. Мегі хвилювалася за свою скриньку з книжками, яку залишила в тітки, але, на щастя, скриньку не спалили.

Коли Мо поїхав в аеропорт, щоб зустріти Елінор, Мегі вирішила зачекати на батька на майданчику перед пам'ятником. Та скоро почався дощ, тож дівчинка побігла до їхнього тимчасового помешкання. З собою вона приховала бездомну кішку, яка підійшла до неї на майданчику.

Коли дощ пустився ще густіший, у вхідні двері постукали. Мегі відчинила і побачила Піппо, а за ним стояли Баста і Пласконіс. Виявилось, що вони зловили хлопчика, який їм мусив розповісти, де знаходяться Мо з дочкою. Перед цим Баста і Пласконіс натрапили на слід Вогнерукого і, обшукавши з десятків сіл, вийшли на Мо. Бідний Піппо розповів їм про дідуся і про книжку, якою Мо страшенно цікавився.

Баста і Пласконіс вирішили влаштувати обшук у помешканні. Та як тільки Пласконіс заглянув під ліжку, звідти вискочила кішка і вп'ялася кігтями в його потворне обличчя. Баста наказав нічого не робити кішці, бо вірив, що убивство кішки накликає біду.

Чоловіки повели Піппо і Мегі до будинку Феноліо. Старий був вражений появою тих, кого сам таки й створив. Ті вимагали віддати їм книжку, але Мегі пояснила, що її тут немає. Феноліо гордо заявив, що саме він написав ту книжку. Баста не вірив, бо вважав, що всі надруковані в книжках історії старезні престарезні й позаписували їх

люди, які вже давно повмирали. Та Феноліо почав доводити, що говорить правду: він знав про Басту багато різних фактів. Наприклад, Баста боявся вогню і носив завжди довгі рукава, бо обпалив собі обидві руки аж до плечей, коли на догоду Каприкорну підпалив будинок чоловіка, який відмовився віддати свою доньку заміж за Каприкорна. Наслухавшись про себе правди, Баста все одно вирішив перерізати старому горлянку. Та раптом Мегі сказала, що коли вбити Феноліо, то загинуть усі його видумані герої. Баста опустив ножа і сказав, що забирає дівчинку і Феноліо з собою. Піппо і Паулу, що саме були вдома, Баста вирішив не забирати. Феноліо наказав внукам йти додому і сказати мамі, що дідусь на кілька днів мусить кудись їхати. Баста відчинив вікно, щоб кішка втекла і не померла з голоду, а Мегі дозволив взяти з собою деякі речі. Для Мо він залишив послання на шафі: вирізав ножиком слово "Баста". Це було єдине слово, яке він вмів писати. Баста вважав, що на Мо не треба чекати: побачивши послання, той сам прийде у Каприкорнове село.

СЕРЕД ЗЕЛЕНИХ ПАГОРБІВ

Тим часом Вогнерукий спостерігав за Каприкорновим селом зі своєї схованки. Це була хата, яку колись спалили Каприкорнові люди. У ній тоді жила немолода жінка, яка відмовилася залишити обжите гніздо. Каприкорну не потрібні були чужі очі так близько від його нового кубла. Отож він випустив на неї своїх круків – свої чорні куртки, і вони підпалили курятник і хатину, витоптали грядки й застрелили віслюка. Стара усіх їх прокляла, при цьому дивилася на Басту, а тоді раптом впала мертва. Після цього випадку Баста в усій околиці не боявся жодного іншого місця так, як цю спалену хатину.

Зазвичай Вогнерукий влаштовувався у кроні одного з дубів і годинами нерухомо сидів на дереві, спостерігаючи в бінокль за автостоянкою й будинками. З Вогнеруким був і Фарид, який влаштовував забавки з сірниками. Вогнерукий боявся, щоб дим не виказав їх, тому сварив хлопчину. Вогонь був Вогнерукому товаришем, але колись, у книжці, грати вогнем хотів навчитися Каприкорн, і Вогнерукий зараз шкодував, що відкрив тоді Каприкорнові так багато таємниць.

Якось Каприкорна у селі не було, бо він частенько роз'їжджав околицями. Тож вночі Вогнерукий вирішив навідати одну жінку, Каприкорнову служницю, яка колись йому вже раз допомогла. Фарид знав, що її фото Вогнерукий носить у своєму наплічнику. Хлопець наполегливо просив взяти і його з собою, і Вогнерукий погодився.

ПОВЕРНЕННЯ

Мегі і Феноліо привезли у Каприкорнове село і відразу повели до церкви. Там саме ставили нове крісло для Каприкорна, а керувала цим стара, схожа на сороку, жінка, яку звали Мртола. Вона питала, чому не привезли Чарівновустого, і Мегі бачила, що баста боїться цієї старої. Мртола говорила, що Баста зробив багато помилок: у нього вкрали ключі, він загубив собак, його довелося розшукувати в горах, а тепер ще й не привіз Чарівновустого. Стара хотіла забрати у Басти ключі від кліток, склепу й бензосховища, але він не віддав.

Мегі із Феноліо замкнули в комірчині під номером п'ять – у тій самій, де колись

сидів Фарид. Коли дівчинка розмовляла з Фенолію, то довідалася, що Мртола — матір Каприкорна. У книжці та жінка мала прізвисько Сорока, і саме так називала її Мегі. Коли дівчинка розповіла, що Каприкор хоче, щоб Мо вчитав з книжки якогось його давнього приятеля, Фенолію налякався. Старий лиш натякнув, що то жахлива і страшна істота.

КАПРИКОРНОВА СЛУЖНИЦЯ

Вогнерукий і Фарид пробралися у Каприкорнове село. Це вдалося їм майже без пригод. На автостоянці, повз яку вони йшли, вартовий виявився у навушниках. Потім вони йшли дахами, і виявилося, що Фарид у цьому майстер. Вогнерукий знав про Каприкорнове село майже все. Йому частенько випадало скрадатися вуличками села відтоді, як Каприкорн наказав привезти його сюди, щоб Вогнерукий шукав для нього Чарівновустого й книжку.

У садку під Каприкорновим будинком Вогнерукий нявкнув, а тоді різко скрикнув хижим птахом. З одного вікна визирнула жінка. Вогнерукий прошепотів Фариду, що цій жінці, яку звати Реза, можна довіряти. Жінка вийшла до них, вона мала бліде обличчя і темно русяві коси. Вона була німою і писала свої відповіді на аркуші паперу. Вогнерукий просив її дізнатися, де Капикорн ховає "Чорнильне серце". Реза повідомила, що всі ключі тепер у Сороки. Вогнерукий розповів жінці про Чарівновустого, який зумів викликати з книжки Фарида. Раптом з котрогось вікна показалася Мртола, або Сорока, як її називали поза очі. Усі служниці, у тому й числі Реза, підлягали їй, ніщо не могло уникнути її очей і вух.

Вогнерукий попрощався з Резою і попросив бути обережною й триматися від Басти якомога далі. Коли вони повернулися у свою схованку, Фарид запитав Вогнерукого, чи Реза завжди була німа. Хлопець дізнався, що жінка з'явилася 5 років тому. Її вчитав з книжки Даріус, але вона вийшла німою. Жінка двічі поривалася втекти, але це закінчувалося невдачею. Фарид зрозумів, що це її фото носить з собою Вогнерукий. Раптом хлопець сказав фокуснику, що Реза неймовірно схожа на доньку Чарівновустого: такі самі губи, такі ж очі, і сміється так само. Вогнерукий відповів, що зовсім не схожі, просто в обох блакитні очі.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ТАЄМНИЦІ

Каприкорн прийняв Мегі й Фенолію в церкві, з ним було з десяток його людей. Цього дня Каприкорн одягнув блідо жовтого костюма. З самого ранку він почав допит бранців, а поряд з ним стояла Мртола.

Фенолію, здавалося, зовсім не боявся і з цікавістю оглядав свої творіння і своєю роботою він був задоволений. Каприкорн назвав старого зухвалим і брехливим дідуганом, коли той почав розказувати про його характер і його марносластво. Письменник попередив, що коли його вб'ють, то всі його просто розчиняться у повітрі і зникнуть. Каприкорн розсміявся. І все ж він, як здалося Мегі, він стривожився.

Феноліо розповів при всіх, що Каприкорн підібрав Басту, коли той був дуже нещасним хлопцем. Для Басті Каприкорн став богом. Тоді старий розповів про самого ватажка: Каприкорном він називає себе від п'ятнадцятих років – за науковою назвою сузір'я Козерога, під знаком якого він народився. Каприкорн – Непроступний, Незбагнений, Невситимий – любить удавати з себе бога. Або диявола – коли кого. Каприкорн говорив усім, що його матір — зі знатного роду, і батько був зброярем при королівському дворі. Та насправді його батько був простим ковалем, який підковував коней, і мати — проста служниця. Вона була в захваті від синові жорстокості, їй подобалося бачити, як він нагонить на людей страх. Вона любила його серце – чорне, як чорнило. Адже у Каприкорна не серце, а чорний камінь.

Після розповідей Феноліо Каприкорн вирішив залишити старого живим і попередив, що коли старий ще щось розкаже, то постраждають троє його онуків. Феноліо, вперше поглянув на своє творіння вже не із захватом, а з відразою.

Письменника і Меґі замкнули у кімнаті, де колись тримали Даріуса. Усі очікували, що скоро тут з'явиться Чарівновустий.

МЕТА В КОЖНОГО СВОЯ

Фарид і Вогнерукий помітили машину Чарівновустого, коли той наближався до Каприкорнового села. З Мо їхала Еліно́р. Хлопець з фокусником зупинили машину, і на Вогнерукого покотилася хвиля звинувачень, що саме він здав їх Каприкорну. Та фокусник не був винен. Вогнерукий дізнався, що Меґі і Феноліо викрали, а бібліотеку Еліно́р спалили. Він не долюблював Еліно́р, але тепер побачив сльози на її очах, і раптом у його душі ворухнулося щось схоже на співчуття. Тітка говорила, що хотіла привести поліцію, але Мортимер був проти.

Вогнерукий хотів викрасти цієї ночі книжку, а тоді хай Чарівновустий йде до дочки. Та Мо не міг чекати, йому потрібно було побачити дочку.

Не встиг Мо сісти за кермо, як Вогнерукий і Фарид, діставши ножі, схопили Мо та Еліно́р. Обо́х прив'язали до дерев одразу за спаленою хатиною, за кілька кроків від своєї тимчасової схованки. Фарид мав стегерти їх уночі, а Вогнерукий збирався йти у село по книжку.

У КАПРИКОРНОВОМУ БУДИНКУ

Феноліо та Меґі сиділи у колишній кімнаті Даріуса, а під дверима їх охороняв Пласконіс. Вікно у кімнаті було відчинене, але кімната знаходилася надто високо, щоб втекти. Та Меґі все одно планувала втекти. Феноліо просив не пробувати робити цього, адже він що-небудь придумає, бо придумувати – його професія. Та дівчинка хотіла втекти, поки Мо ще не спіймали.

ЛЕГКОВАЖНІСТЬ

Вогнерукий знову пробирався до Каприкорнового села. Цієї ночі на автостоянці тинялося двоє вартових, і навушників не було в жодного. Отож Вогнерукий вирішив прокрастися до Каприкорнового будинку іншим шляхом.

Вікно кімнати, де спала Реза, було, як завжди, відчинене. Коли Вогнерукий цявкнув, як розлючений Гвін, у вікні майнула рука й відразу зникла. До нього вийшла

якась молода дівчина, а за нею з'явилися Баста і Пласконіс. Була і Мортала! Отже, минулої ночі вона все підслухала. Охоронці схопили Вогнерукого і жартували з його кохання до Рези.

Мортала наказала відвести Вогнерукого до церкви, а сама пішла доповідати синові.

ТИХІ СЛОВА

Коли стемніло, Меґі попросилася в туалет і зробила спробу втекти. Та вартовий відразу спіймав її. Фенолію знайшов під своїм матрасом кишенькового ліхтарика і кілька книжок. Схоже, їх там сховав Даріус. З дитячих книжок була тільки збірка казок та "Пітер Пен і Венді". Меґі взяла останню і пошепки читала. Дівчинка двічі прошепотіла ім'я Дінь-Дінь, і раптом у кімнаті з'явилася фея, не більша від долоні, у вишуканій сукенці з листочка. Меґі розбудила Фенолію, він був вражений.

Раптом прийшов Баста, бо Каприкорнові була потрібна Меґі. Він побачив фею і зрозумів, що дівчинка теж має надзвичайне уміння. Баста схопив фею і разом з дівчинкою доставив Каприкорну.

ПОКАРА ЗРАДНИКАМ

У церкві з Каприкорном знов була Мортала. Баста показав їм фею і книжку "Пітер Пен і Венді". Каприкорн згадав, що цю книжку розхвалював Даріус. З неї він мав вичитати одного з піратів, але нічого не вийшло: з'явився тільки іржавий абордажний гак і риба.

Каприкорн вирішив, що від сьогодні його читцем буде дівчинка, а Мо йому більше не потрібний. Він сказав, що покликав Меґі так пізно, щоб вона з деким побачилася. Зі стелі опустилися дві сітки. В одній був Вогнерукий, а в іншій — Реза. Меґі не видно було обличчя жінки. Дівчинка бачила тільки темно русяві коси, край блакитної сукні й тонкі руки, що трималися за мотуззя. Каприкорн ганьбив Вогнерукого за зв'язок з Резою і питав, чи знає він, що колись у Рези було волосся, мов шире золото. Раптом дівчинка подумала, що Реза може бути її мамою, адже жінку вчитав з книжки Даріус.

На післязавтра Каприкорн задумав влаштувати велике свято, а Меґі повинна була вчитати ката з "Чорнильного серця", який би вбив Вогнерукого і Резу. Та перед цим Даріус мав влаштувати їй іспит.

ЧОРНИЙ КІНЬ НОЧІ

Баста привів Меґі у кімнату до Фенолію. Дівчинка розповіла старому, що Каприкорн схопив Вогнерукого і, здіється, її маму. Меґі попросила Фенолію розповісти про ката, якого мусить вчитати. Тоді старий розповів, що то чоловік, якого всі боялися дужче, ніж людей Каприкорна. Його називали Привидом. З'являвся він лише тоді, коли його кликав Каприкорн. Смертельним був уже доторк пальців Привида, навіть його подих. Ходили чутки, що привид створений з попелу жертв Каприкорна і є безсмертним.

ФАРИД

Тієї ночі Вогнерукого спіймали, а Фарид все ще чекав свого напарника. Перед світанком Чарівновустий та Елінор просили хлопця відпустити їх, щоб з'ясувати, що сталося з Вогнеруким і де Меґі. Фарид вирішив, що піде сам у село. З собою він прихопив Гвіна.

Чарівновустий попорпався у кишенях і знайшов клаптик паперу. На ньому він написав таємним шрифтом записку для дочки про те, що вони з Елінор близько і скоро прийдуть на допомогу.

ПУШОК НА КАРНИЗІ

Зранку Пласконіс приніс для Фенолію та Меґі розкішний сніданок і розповів, що страта Вогнерукого і Рези буде влаштована, як за добрих давніх часів. Після цього прийшов Даріус, читець, щоб за наказом Каприкорна послухати, як дівчинка читає. Меґі дізналася від Даріуса, що його замикають і годують тільки черствим хлібом, коли він вичитував щось не зовсім вдало. Коли голод ставав уже просто нестерпним, він розглядав картинки в книжках. На найкращій картинці були намальовані абрикоси. Саме Даріус вичитав Пласконоса, Мортолу, служниць, а Реза вийшла з книжки випадково, там навіть не стояло її ім'я. Каприкорн вимагав, власне, якусь іншу жінку, а натомість перед ними раптом постала Реза. Вона була така вродлива: золотисті коси, в очах смуток, але вона не вміла розмовляти.

Щоб перевірити вміння дівчинки, Даріус запропонував вичитати олов'яного солдатика з казки Андерсена. Читати довелося перед Мортолою. І Меґі вчитала олов'яного солдатика. Враження було таке, немовби він просто впав зі стелі. Згодом Меґі дивилася у вікно і думала про Резу, це могла бути її мама, яку звали Тереза. Раптом у вікні дівчинка побачила Гвіна. Вона дістала з нашийника куниці записку від батька. Фенолію дуже зрадів, що про них не забули. Дівчинка написала відповідь для Мо і повідомила, що теж має його надзвичайне вміння, вчитала фею Дінь-Дінь, а завтра, коли стемніє, має викликати Каприкорнові з "Чорнильного серця" Привида, щоб той убив Вогнерукого. Про Резу Меґі не згадала. Куниця побігла з запискою Меґі, а Фенолію радів, що все складається якнайкраще.

ТЕМНИЦЯ

Вогнерукий із Резою просидали в сітках ніч, а зранку в'язнів замкнули у склепі під церквою. У Рези в кишені була маленька свічка, а у фокусника знайшлися сірники. Реза любила свічки й камінчики. І те й те завжди носила в кишенях. Вогнерукий вибачився перед жінкою, що через нього і книжку потрапила у таку біду. Вона так і не знайшла книжку, та це вже було неважливо. Вогнерукий попросив жінку розповісти якусь історію, бо вона знала їх багато. Вогнерукий добре знав, хто читав колись їй ті історії, й одразу впізнав її, вперше побачивши в Каприкорновому будинку. Адже Чарівновустий не раз показував йому її знімок.

Реза дістала зі своїх бездонних кишень клаптик паперу та олівець і почала писати питання про дівчинку. Вогнерукий розповів, що це дочка Чарівновустого і їй 12 років. Але фокусник не хотів думати про те, що Реза належить Чарівновустому.

ФАРИДОВА РОЗПОВІДЬ

Фарид повернувся до Чарівновустого та Елінор і сказав, що з Меґі все добре. З записки Мо довідався, що дочка має таке ж вміння як він. Фарид розповів, що Привид, якого має вчитати дівчинка повинен вбити Вогнерукого та німу жінку, яка допомагала йому. Хлопець висловив припущення, що Вогнерукий закоханий у ту жінку, бо носить з

собою її знімок.

Страта мала відбутися уже завтра, і Чарівновустий не знав, що ж робити. Та Фарид мав план. Він дістав під час своєї мандрівки у село чорний костюм і сукню служниці для Елінор, просто поцупив зі шворки, де вони сушилися. Хлопець запропонував узяти на допомогу вогонь, а Чарівновустий вирішив цієї ж ночі спробувати пробратися в село.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПОБРЕХЕНЬКИ ДЛЯ БАСТИ

Феноліо запропонував Басті, що допоможе йому повернути ключі від Сороки назад, а за це Баста має дати йому трохи паперу. Старий сказав, що напише таке заклинання, від якого Мртола на кілька тижнів зляже, і в Басті буде час довести Каприкорнові, що найкращий ключник – він. Баста повірив Феноліо і приніс цілий стос білого друкарського паперу. Феноліо порвав один аркуш на клаптики і на кожному написав по п'ять літер – однакових, закрутистих і нерозбірливих. Потому старанно позгортав усі цидулки, по одному разу сплюнув на кожному й подав Басті, пояснивши, де їх треба сховати: три там, де Мртола спить, три – де їсть і три – де працює. Лише так через три дні й три ночі станеться те, чого Баста бажаєш. Але якщо проклята знайде бодай одного папірця, чари відразу обернуться проти Басті.

Мегі розуміла, що закляття не подіє, але Феноліо радів, що виграв для себе цілих три дні. До самого вечора письменник або дивився непритомним поглядом перед себе, або захоплено щось строчив на папері. Усе більше й більше білих аркушів укривав його розгонистий, покvapний почерк. Мегі йому не заважала.

РОЗБУРКАНІ СЕРЕД НОЧІ

Надворі вже давно стемніло, а Феноліо все писав і писав. Під столом валялися пожмакані й порвані аркуші. Їх тут було багато більше, ніж тих, які він відкладав убік. Коли хтось приходив, чоловік ховав аркуші.

Вночі Феноліо прошепотів Мегі, що закінчив писати. На столі лежав тоненький стосик списаних аркушів. Феноліо хотів перевірити, чи можна голосом дівчинки і його словами змінювати історії. У Мегі був олов'яний солдатик, якого вона вчитала, і вони мали спробувати відіслати його назад. Феноліо написав для солдатика нову історію зі щасливою кінцівкою. Саме в цьому й полягала ідея Мо – змінювати історії. Він хотів лише забрати назад дружину: переписати "Чорнильне серце" так, щоб книжка віддала її сама. Та якщо ця ідея таки спрацює, то можна в цій історії змінити усе.

Для солдатика Феноліо написав щасливу кінцівку: він переїздить із танцівницею до замку, і вони безтурботно живуть там довіку.

Мегі прочитала цю кінцівку, і солдатик зник. тоді Феноліо одразу сів за роботу. Він писав для Каприкорна неприємний сюрприз. За допомогою голосу дівчинки й своїх слів письменник хотів зробити так, щоб Привид учинив зовсім не те, чого сподівається Каприкорн.

САМА САМІСІНЬКА

Елінор хвилювалася, коли Мо і Фарид пішли вночі до села. Вона довго думала, що їй робити, а потім вдягла сукню, яку вкрав хлопець, і пішла слідом. Елінор мало не попалася вартовим на стоянці, та Мо вчасно схопив її і закрив їй рот. Шепотом він повідомив, що зчинилася стрілянина, коли вони з Фаридом тікали з села.

Мо з Елінор прийшли до схованки. Там уже був Фарид, якого поранили у голову, на щастя, це була лиш подряпина. Мо перев'язав йому голову хусткою, що дуже нагадувало тюрбан, у якому хлопчина колись з'явився з-за колони в Каприкорновій церкві.

Тепер Мо погодився з ідеєю хлопця влаштувати пожежу, хоч це було дуже небезпечно, адже могла загорітися уся місцевість. Коли пожежа викличе метушню, Мо міг би спробувати дістатися до Мегі. Коли Мо і Фарид спали, Елінор написала записку, що їде по допомогу. Записку вона вклала Мортимерові в напіврозтулену долоню, щоб він знайшов її відразу, щойно прокинеться. Її машина все ще стояла у схованці під деревами. Жінка відправилася в поліцейний відділок у сусідньому селі.

СОРОКА

Зранку Баста прийшов по Мегі, бо її хотіла бачити Мртола. Дівчинка спитала Басту, що тобули за постріли вночі, і дізналася, що це її приходив її батько. Вона налякалася, що його могли вбити або поранити. Меі кинулась тікати, але Баста швидко схопив її. Він привів дівчинку у підвал Каприкорнового будинку, у кімнату Сороки. Кімната була величезна, на стіні висів величезний портрет Каприкорна. Мртола показала дерев'яну шабатурку, у середині якої лежали дві гадюки, а під ними була книжка. Така схованка оберігала "Чорнильне серце" від крадіїв, наприклад, Рези. Баста вдягнув цупку рукавицю зі шкіри і дістав книжку, адже дівчинка мала повправлятися читати потрібний розділ, але робити це мала не вголос, щоб Привид раптом не з'явився тут.

Мегі пробігла очима кілька рядків. Вона не розуміла жодного слова з того, що читала: в думках у неї був лише Мо й ота стрілянина вночі. Дівчинка сказала, що не читатиме, бо вони вбили її батька. Мртола відповіла, що вартові не вцілили. Баста це підтвердив, але Мегі сказала, що читатиме, коли їй дозволять ще раз побачитися з Вогнеруким. Мртола не хотіла виконувати це бажання, та дівчинка сказала, що прикусить собі язика і не зможе читати. Мртола дозволила побачення з Вогнеруким, але порадила дівчинці розглянути фотографії на стінах кімнати. Усі люди, зображені на безлічі знімків, колись не догодили Каприкорнові, тож їх усіх пожер вогонь. Тож коли Мегі не виконає його бажання сьогодні увечері, з нею станеться таке саме.

БАСТИНІ ГОРДОЩІ Й ХИТРОЩІ ВОГНЕРУКОГО

Баста вів Мегі до склепу і нарікав, що не хоче бути в Сороки дівкою на побігеньках. Мегі підійшла до ґрат, за якими стояв Вогнерукий. Вона глянула на Резу, що сиділа позаду, і упізнала: це було обличчя з фотознімка Мо. Тільки коси тепер були темніші, а від усмішки не лишилося й сліду.

Коли Мегі ступила до ґрат, її мама підвела голову й дивилася на неї невідривно. Мегі зверталася до Вогнерукого, але дивилась на матір. Поруч стояв Баста, і Мегі не

знала, як же розповісти про план Фенолію. Меґі сказала, що вчитала олов'яного солдатики. Вона спробувала самими очима сказати Вогнерукому: "Ми вас урятуємо". Фокусник пильно вдивлявся в обличчя Меґі. Потім він почав питати Басту, як там поживає Дінь-Дінь, а мама підійшла до Вогнерукого і передала йому записку. Той сказав Басті, що за його спиною щось є. Баста обернувся, і Меґі отримала записку. Та Баста помітив записку. Він не вмів читати і сказав дівчинці, щоб почитала вона. Вогнерукий сказав, що написав там, що дівчинка допомогла ому дістати перед смертю вина. Та на записці писало ось що: "Дев'ять років – час немалий. Я щороку святкувала твій день народження. Ти ще вродливіша, ніж я собі уявляла".

Меґі не віддавала Басті записку, а просунула її крізь ґрати. Вогнерукий зметикував одразу. Він вихопив з її пальців записку. Баста вдарив Меґі в обличчя так, що її голова відкинулася на ґрати. Чиясь рука погладила її коси, і коли дівчинка, мов очманіла, озирнулася, то побачила перед собою материне обличчя. Вогнерукий за ґратами помахував туди сюди запискою. Це спровокувало Басту, він відімкнув ґрати і зайшов до камери. Своїм ножом він надумав трохи порізати Вогнерукого. Баста спробував шпирнути його ножом, але Вогнерукий спритно ухилився від удару. Меґі помітила, як мати дістала з кишені сукні невеличкого сірого камінчика – не більшого за пташине яйце. Коли Баста ще раз замахнувся ножом, мама кинула камінець і вцілила Басті у голову. У цей час Вогнерукий відібрав ножа у Басті і замкнув того у камері. Вогнерукий втік, а Меґі залишилася з мамою.

На крики Басті прибігли Пласконіс і ще один. Вони не могли випустити Басту, бо ключі прихопив з собою Вогнерукий. Резу знову ув'язнили, а дівчинку повели до Фенолію.

ЕЛІНОР НЕ ЩАСТИТЬ

Елінор їхала понад годину, поки нарешті дісталася до селища, де був поліцейний відділок. Там було двоє поліціантів. Молодший узяв Елінор на сміх, навіть не давши їй розповісти історію до кінця. Він вважав, що вона п'яна. Старший поліціант вислухав про село Каприкорна та його людей у чорному, про підпали та дохлих півнів, про страту і зробив Елінор знак іти за ним. Вони сіли у машину і поїхали у село. Поліцейський за кермом мовчав, а коли вони опинилися у селі, він просто передав жінку Каприкорнові. Елінор запитали, де Чарівновустий, а вона відповіла, що той мертвий, і Фарид теж. Жінка заплакала і збрехала, що поховала їх, але місця не скаже. Елінор кинули в камеру з Резою. Тітка відразу впізнала свою улюблену небогу.

В ОСТАННЮ МИТЬ

Фарид і Мо замаскувалися і підготували смолоскипи. Коли вони почули, що до їхньої схованки наближаються, то сховалися у ямі, яку перед цим віднайшов Фарид. Каприкорнові люди забрали всі їхні речі, навіть закривавлену хустину хлопця, але їх самих не знайшли. Мо був дуже радий, що Фарид був з ним, адже хлопець вмів не лише непомітно підкрадатися, а й знаходити схованки.

ТЕНДІТНЕ СТВОРІННЯ

Каприкорнові люди шукали Вогнерукого зовсім не там. Вибратись із села йому не

пощастило, і він був у Бастиному будинку. Баста мешкав у провулку відразу за Каприкорновим двором. У будинку ватажка ніхто з чорних курток не мешкав.

Вогнерукому пощастило, що він устиг добігти до Бастиного будинку. Двері були замкнені, але для нього це не було перешкодою. Всередині Вогнерукий знайшов фею Дінь-Дінь. Вона була під слоїком і була в поганому стані. Вогнерукий знайшов молоко і погодував фею. Потім він вирішив зникнути звідси назавжди, бо нічим не може допомогти Мегі під час страти. Рези йому теж було жаль, але він нічого не міг зробити.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПОТРІБНІ СЛОВА

Феноліо все писав і писав. Він не знав, яку долю вибрати Каприкорновим людям, а Мегі радила, щоб Привид знищив їх усіх.

У село все прибували Каприкорнові люди, котрі несли службу й далеко за селом. Усі наперед тішилися тим, що їх очікувало. Басту теж мали стратити, і це додавало майбутньому видовищу ще більшої привабливості, бо цього чоловіка ніхто не любив.

О шостій вечора Феноліо сказав дівчинці, що все готово. Мегі була здивована, що написаного вийшло на один-єдиний аркуш. Мртола принесла дівчинці сніжно білу сукню і наказала одягнути на страту. Феноліо намагався заспокоїти дівчинку і переконував, що все закінчиться добре. Мегі повинна була сховати у рукав сукні нову історію від Феноліо, а в потрібний час покласти в "Чорнильне серце" і прочитати.

Коли Сорока прийшла по Мегі, над дзвіницею вже завис місяць. Дівчинка уже була в сукні, у рукаві був застромлений аркуш. Служниця причесала Мегі, а у волосся їй застромили шпильку з перлами.

ВОГОНЬ

Коли впали сутінки, Мо з Фаридом пішли підпалювати Каприкорнів будинок. Під загрозою мали опинитися усі його скарби, що там зберігалися. Цього разу в селі було багато людей. Посеред майданчика було змайстровано щось схоже на поміст, а навпроти стояла клітка. На лівому краю поля видніли довгі дерев'яні лави, й на них уже повмощувалося кілька чорних курток. Спершу Мо з Фаридом хотіли були прослизнути в село через автостоянку: але вирішили скористатися шляхом хоч і довшим, але темнішим.

Згодом вони побачили, як Мртола повела Мегі з Каприкорнового будинку, за ними ступав Пласконіс. Охороняти дім залишився тільки один вартовий. Перевдягнені у чорні куртки, Мо і Фарид знешкодили вартового, а перед цим ще й дізналися від нього, що Вогнерукий втік.

Чарівновустий вибив одне з вікон і у наплічнику Вогнерукого шукав сірники. Між речами він натрапив на знімок Каприкорнової служниці, що намагалась допомогти Вогнерукому й за це сьогодні вночі мала поплатитися життям. Раптом Мо впізнав її. Фарид підпалив будинок, а Мо продовжував дивитися на знімок. Хлопець пояснив, що Вогнерукий закоханий у цю жінку. Коли вогонь сильно розгорівся, Мо втік, а Фарид

закричав: "Горить! У Каприкорна пожежа!". Фарид підпалив другого смолоскипа й кинув перед церковними дверима. Вартовий вдарив у дзвін, а хлопець подався наздоганяти Чарівновустого.

ЗРАДА, ДОВГИЙ ЯЗИК І ДУРНИЙ РОЗУМ

Тереза, Еліно́р і Баста сиділи у клітці на майданчику. Тереза мала клаптики паперу і писала для Еліно́р сотні запитань про доньку і чоловіка. Еліно́р пошепки відповідала на них. Жінки трималися від Баста, наскільки це було можливо, якомога далі.

На майданчику уже зібралося багато людей. Коли на довгих лавах уже не залишилося жодного вільного місця, з'явився Каприкорн. Коли він опустився в своє крісло, за спиною в нього став Кокерель. Очевидячки, новим Каприкорновим улюбленцем тепер був він.

Привели Меґі. Сорока витягла її на поміст, де був лиш стілець. Дівчинка помітила, що у клітці сидить тітка. Еліно́р обійняла Терезу за плечі й пригорнула до себе. Фенолію посадили за якихось кілька кроків від Каприкорнового крісла.

Каприкорн підвівся і виголосив, що люди в клітці мають померти за зраду, довгий язик і дурний розум. Та раптом почувся дзвін. На знак Каприкорна Пласконіс підкликав до себе п'ятьох чорних курток і кудись із ними подався. Ті, що лишилися, занепокоєно посхиляли один до одного голови й зашепотілися. Каприкорн сказав, що не сталося нічого страшного, просто почалася пожежа. Потім Каприкорн показав клопоть закривавленої тварини і сказав, що Чарівновустого і Фариду довелося вбити. Тереза налякалася, вона вірила закривавленій шматині, як, зрештою, і її донька. Еліно́р зрозуміла, що слова Каприкорна брехня, бо хто ж улаштував пожежу.

ПРИВИД

Меґі наказали читати. Книжку дістали з уже відомої дівчинці шабатурки. Сорока погрозила Меґі, що коли та прочитає не як слід, то Кокерель вб'є Фенолію. Меґі відчувала, як об шкіру під рукавом треться схований папірець. Коли вона гортала книжку, власні руки здавалися їй чужими. Дівчинка згадувала, що мала подати знак Фенолію: відкинути коси з чола. Та щойно вона піднесла ліву руку, як на лавах знову знялася тривога. Повернувся Пласконіс, усе його обличчя було в сажі. Він покwapно підійшов до Каприкорна й щось прошепотів тому на вухо. Поряд із дзвіницею Меґі помітила два стовпи диму. Каприкорн наказав ще десят'юм людям йти на допомогу.

На Меґі вже майже ніхто не звертав уваги. Хтось викрикнув ім'я Вогнерукого, але Каприкорн сказав, що фокусник давно де́сь лежить мертвий. Меґі встала і сказала, що Вогнерукий ніколи не помре, бо він живе у книжці. Раптом дівчинка почула дивне цокання з-за машин. Таким цоканням її будив батько. Меґі боялася, щоб тато не зробив якої-небудь дурниці. Адже він навіть не здогадується, що вони з Фенолію замислили. Меґі сказала, що не може читати, поки над нею стоїть Сорока. Стара змушена була відійти. Дівчинка піднесла руку й відкинула з чола пасмо кіс. Знак для Фенолію. Він тієї ж миті розпочав свою виставу. Старий говорив, що не хоче, щоб його книжку використовували для знущання і вбивств. За цей час дівчинка дістала аркуш з-під рукава.

Мегі почала читати про те, що Каприкорн мав багато поплічників, але був один такий, якого боялися найбільше, називали його Привидом. І з'являвся він лише тоді, коли його кликав Каприкорн. Дівчинка все читала, а коли промовила, що Привид був неприступний, безсмертний і нещадний, як і його володар, на майданчику щось підвелось, витягуючись у висоту, випростуючи сірі, мов попіл, руки й ноги. Мегі продовжила читати про те, що однієї ночі Привида викликав не Каприкорн, а дівчинка. І коли вона вигукнула його ім'я, до нього повернулася пам'ять: він пригадав усіх, з чийого попелу його створили, пригадав увесь біль, усі страждання. Привид вирішив помститися тим, хто спричинив цю велику біду, хто своєю жорстокістю отруїв світ. Сорока хотіла перешкодити дівчинці читати, але Даріус схопив стару. Мегі тим часом читала далі, краєм ока стежачи за Привидом, який стояв і дивився на неї. Обличчя він не мав, але мав страшні, червоні очі. Дівчинці лишалось прочитати, що Привид вбив Каприкорна, але вона вже не мала сил. Раптом хтось став у неї за спиною. То були Мо і Фарид. Мо взяв книжку з рук Мегі і прочитав те, що написав Феноліо: "І Каприкорн упав ницьма, а його чорне серце спинилося. І всі, хто разом з ним палив, грабував і вбивав, щезли, мов попіл, що його розвіяв вітер".

ПРОСТО ПОКИНУТЕ СЕЛО

Отак загинув Каприкорн, а за ним зникла більша частина чорних курток, що сиділи на лавах. Решта просто розбіглись. Привид усе ще стояв на місці. Мо сховав книжку під куртку і обійняв дочку. Він попросив Фариду відімкнути клітку. Мегі здивувалася, бо Сорока не зникла. Вона дивилася на Каприкорна і плакала.

Дівчинка дістала книжку з під батькової куртки й, погортавши сторінки, знайшла аркуш Феноліо. На звороті ще було кілька слів. Самого письменника не було ніде. Дівчинка зрозуміла, що Феноліо тепер у книжці. Вона прочитала рядки про те, що Привид розпався, а з нього воскресли усі, з чийого попелу він був створений: чоловіки, жінки, діти, собаки, коти, кобальди, феї й ще багато багато інших істот. Всі ці істоти сповнили майданчик, а Привид зник.

Мегі й Мо рушили до клітки з Резою та Елінор. Та не встигли Реза й Елінор ступити й кроку до виходу, як із найтемнішого кутка в клітці вискочив Баста. Він теж чомусь не зник. Баста кинувся на Резу і сказав, що коли його звідси не випустять, то задушить жінку.

Елінор рішуче заступила собою дверцята клітки, та Баста відштовхнув її і швидко втік. Не встигли Фарид і Мо кинутися за ним навздогін, як він зник з очей. Сорока тієї ночі теж втекла. На стоянці позникали усі машини, а телефона ні в кого не було. Зрештою вони вирішили перебути цю ніч – останню – в селі разом з усіма тими, кого Феноліо вирвав з лабетів смерті.

Мегі сиділа поміж батьком і матір'ю під одним зі старих коркових дубів і думала, чи лишився живим Вогнерукий. Перше ніж заснути, Мегі побачила, як Елінор походить серед кобальдів та фей зі щасливою усмішкою.

ТУГА ЗА ДОМІВКОЮ

Вогнерукий досі був у селі і бачив усе, що відбулося. Тепер йому не було діла до

Чарівновустого, його жінки і дочки, і до схибленої на книжках Еліно́р. Тепер його цікавила лише книжка, яку Чарівновустий сховав під куртку.

Уже почало світати, коли всі нарешті поснули. Тільки Фарид лишився на чатах. Чарівновустий і Реза спали під деревом, Меґі вмости́лася поміж ними. За крок від них лежала Еліно́р. На грудях у неї спала одна з фе́й.

Фарид, угледі́вши, що підходить Вогнерукий, підхопився на ноги. У руках він тримав рушницю. Хлопець дуже зраді́в, що його вчитель живий. Вогнерукий запитав, де ж Гві́н. Фарид сказав, що звір у схованці біля спаленої хатини. Вогнерукий присів навпочіпки поряд із Чарівновустим і витяг з-під куртки книжку, а потім з дерева забрав у свою кишею двох сонних фе́й.

Фарид попросив Вогнерукого взяти його з собою. Фокусник відмовлявся, але хлопець йшов слідом за ним. Вогнерукий говорив, що знайде кого-небудь, хто вичитає його назад. Нехай це буде навіть такий за́йка, як Дарі́ус.

Гві́на вони знайшли біля ру́їн згорілої хатини. Вони йшли цілий день, поки й стемніло, і весь час на південь – туди, де мало бути море. В кишені у Вогнерукого вовтузи́лися фе́ї, а Фарид ступав услід за ним, мов його друга тінь.

ДОДОМУ

Коли вранці Мо виявив, що книжка зникла, Меґі спершу подумала, що її вкрав Баста. Мо мав іншу підозру, а все тому, що Фарид зник. Хлопець міг піти лише з однією людиною.

Меґі відчувала, що їй бракує Фенолі́ю, а Мо сказав, що бої́ться вичитувати його назад, бо з книжки вже вийшло стільки бід. Дівчинка переживала і за Дінь-Дінь. Меґі все ще не могла збагнути, як фе́ї пощастило втекти від Басти. Мама написала дочці не шкодувати за Фенолі́ю, бо той потрапив у досить непогану книжку.

Еліно́р не хотіла повертатися додому пішки. Вона наважилася піти у Сорочину спалену кімнату і знайшла мобільний. Тітка викликала два мікроавтобуси, бо вирішила поселити в себе всіх отих дивних істот, яких доля закинула в цей світ. На те, щоб пояснити всім отим істотам свою пропозицію, Еліно́р згаяла чимало часу. Певна річ, запросила Еліно́р до себе й людей, але більшість із них схотіли лишитися в Каприкорновому селі. Скарбів з Каприкорнових підвалів їм мало вистачити надовго. Аж 43 фе́ї поїхали до Еліно́р, а от Дінь-Дінь не їхала з ними, та Меґі про це не дуже й шкодувала, бо вже встигла помітити, що фе́я Пі́тера Пе́на – неабияка вереду́ха.

До автобуса Еліно́р сіли, крім чотирьох кобольді́в, тринадцять скляних чоловічків обох статей, а також Дарі́ус. Він запропонував Еліно́р допомогти відновлювати її бібліотеку, і тітка погодилася.

Меґі була зовсім не проти оселитися з батьками у тітки. Еліно́р наповнила попелом від своїх спалених книжок слої́ка з під варення, і тепер він стояв на нічному столику біля її ліжка.

Багато з тих книжок, що їх чорні куртки просто поскидали з полиць на підлогу, вже знов стояли на своїх місцях, а декотрі лежали на робочому столі Мо, очікуючи, коли він одягне їх у нові палітурки. Але в самій бібліотеці полиці були все ще порожні.

У наступні тижні Елінор об'їздила всю Європу і накупила багато книжок. З нею завжди був Даріус, а іноді до них приєднувався й Мо. Тоді Меґі лишалася у великому будинку вдвох із матір'ю. Вони спостерігали за феями і скляними чоловічками.

Згодом Меґі вже не могла пригадати, коли саме вони вирішили залишитися в домі Елінор назавсім. Дівчинці хотілося почитати вголос матері свої улюблені книжки! Але тепер вона розуміла, чому батько й далі робив це вкрай рідко. І ось однієї ночі, коли Меґі знов довго не могла заснути, бо в темряві за вікном їй ввижалося Бастине обличчя, вона сіла до столу й почала писати. Меґі мала такий план: навчитися складати історії, як це робив Феноліо. Вона хотіла навчитися знаходити такі слова, які можна було б читати вголос матері, не потерпаючи, що з них хтось вийде і що той хтось дивитиметься на неї очима, сповненими туги за домівкою. Меґі поклала собі, що саме слова стануть її ремеслом. Як сказав одного разу Мо, писати книжки – це, крім усього іншого, ще й чародіяти.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу